

Olaszországban jártunk

Az olasz csereprogram magyarországi utazására az igazi vénasszonyok nyarán került sor; októberben egy hétre látogatott hozzánk kéttucatnyi hangos, pörgős kamasz, akik új szint hoztak az életünkbe és alaposan felpörgették a berzsenyis létet.

Az olaszok megpróbálták bejárni Budapestet, megismerni a lüktető, soha meg nem álló várost, mi pedig az oldalonról néztük, ahogy ámulnak a csodán.

Megismertettek minket egy teljesen más kultúrával; bár ez itthon főként csak a viselkedésükben mutatkozott meg. Szoros barátságuk ugyanis távolról is látható volt; ahogyan egymás ölében utaztak a metrón, ahol mi kapaszkodás nélkül álldogáltunk (amin el is képedtek, hisz hogyan lehet, hogy meg tudunk állni ezen a kiszámíthatatlanul mozgó földalatti járművön?!). Megbámulták őket, de ez cseppet sem zavarta lelki világukat; ők csak önmaguk voltak a magyar fővárosban is.

S nemrég nekünk is megadatott a lehetőség, hogy megismerjük az ő világukat.

Campobasso délolasz kisváros, kétszáz kilométerre Rómától, ahol az emberek egy olyan közösséget alkotnak, mintha egy nagycsalád lennének. Nem egyszer a cserém édesapja az autóból integetett egy-egy elhaladónak, sőt, sok ember mellett egyszerűen nem tudott elmenni anélkül, hogy szóba ne elegyedett volna velük.

Túlzás nélkül állíthatom, hogy talán ez volt életünk egyik legjobb hete, ahol a nyelvtanulás és a kulturális programok mellett olyan csapat tagjai lehettünk, amit egyszerűen nem lehet elfelejteni. Láttunk mesés, igazi olasz tájakat, fehérre meszelt falú, erkélyes házakat, melyekről szinte sütött, hogy mediterrán. Hunyorogtunk erős napsütésben és reménykedtünk egy amalfi vendéglő teraszán ülve, hogy nem fog esni az eső. Megmászunk temérdek lépcsőfokot, lejtőkön baktattunk és gurultunk, s olyan útvonalakon mentünk haza, hogy az ember el se képzelné, lehet arra menni.

S számomra igazából ezek az apró pillanatok tették olyan gyönyörűvé a hetet. A gyülekezések a főtéren, amiről mindenki tudta, hol van, vagy épp a kirándulások előtti borzasztó koránkelés, amikor azzal a tudattal vártam a többiekre a busz mellett, hogy majd az úton pihenek. Az, hogy minden reggel körbekérdeztük egymást mi, magyarok, hogy „na, mit csináltak tegnap?” vagy épp „ti mit ettetek ebédre?”. Nem maradhatnak el persze az ebéd utáni „tele vagyok, nem bírok megmozdulni” képek sem, az énekelgetések a buszon, a reggeli kávé és mellé az a pár falat pokoli finom csokis keksz, amit nem találok Magyarországon. És persze a sok-sok beszélgetés, poénkodás, „jó éjt!” és „jó reggelt!” köszöntések, nyugalmas, mégis szórakoztató vacsorák, városnézés éjjel-nappal. Közös pizzázások, amikor mind együtt voltunk, mintha régóta ismernénk egymást.

Imádtam ezt az egy hetet. Nagyon jó barátságokat kötöttünk nemcsak a saját cserénkkel, hanem az egész csapattal. S bár néha rám tört a honvágy, mégis szinte azonnal háttérbe szorították más érzések, az érzés, hogy egy csapat vagyunk. Nagyon örülök, hogy a csere részese lehettem, remélem, hogy még találkozunk az olasz barátainkkal és örülnék, ha lenne még pár ilyen lehetőségem.